

Arjen Miedema

Gedeeld met Openbaar

Naar Florida

Vervolg op het verhaal van de spinmachine die we in Melbourne, Florida, USA hadden laten bouwen.

Omdat mijn baas James geopereerd was, mocht ik zelf alle contacten onderhouden en ik deed dat per fax of telefoon. Email hadden we nog niet in die tijd.

Dat faxen ging via een secretariaat, dus behoorlijk omslachtig en door het tijdsverschil kon ik pas om half vier in de middag bellen.

In april 1995 was het zover dat ik naar Florida zou gaan om de machine te keuren. Daar zijn allemaal regels voor waar ik hier niet verder op zal ingaan,

Op zaterdagmiddag werd ik door m'n gezin uitgezwaaid en zat ik om half drie in een B747 op stoel 1 in de business class. Eigen navigatiescherm, veel beenruimte enz.

Met bulderend lawaai stegen we op en de rugtassen die men naast de TV in een kastje had gepropt knalden er uit en op de vloer. In no time zag ik IJmuiden onder ons door glijden en het duurde niet lang voor we de Engelse kust bereikten. Boven de Noordzee zag je van die kleine V-vormige streepjes op de golven die verraadden dat daar een schip moest varen en als je dan nog wat beter keek zag je daadwerkelijk een vaartuig. Op mijn navigatiescherm kon ik precies zien waar we zaten en op het TV scherm kregen we info over hoogte, snelheid, temperatuur enz. Geweldig interessant allemaal. Blackpool kon ik nog net zien en niet lang daarna waren we Ierland al voorbij. Ik zat links, dus wilde ik IJsland zien dan moest ik even gaan staan en door het rechterraampje kijken en ja hoor: gezien. Boven Groenland zag ik een nog volop winters landschap waarvan je het gevoel hebt: hier heeft nog nooit iemand gelopen. We landden in Detroit en ik liep als eerste de slurf in waar een blonde stewardess van een jaar of 23, maatje 36, me stond op te wachten in een prachtig rood pakje zoals Martin Air dat had met een meter breed bord in haar handen met mijn naam erop. Ik liep op haar af en keek op het bord waarop nog stond dat ik een V.I.P. was. Nou, zo heb ik me nog nooit gevoeld, maar het was wel apart om het daar zo te lezen en dus vroeg ik waarom ze daar zo stond. Ze zei: 'Ik moet zorgen dat je netjes kunt overstappen van International naar Domestic (binnenlandse vlucht). Loop maar even naar Immigration en dan haal ik je

koffer even op....' Bij de immigratie balie moest ik allemaal vragen beantwoorden waarom ik naar Amerika was gekomen, hoe lang, enz. Toen dat klaar was stond m'n jonge coach al te wachten met mijn koffer en bleef daar mee zeulen hoe ik ook protesteerde. 'It's my job, you know?'

We stapten in een bus en maakten een rondrit waarna ik kennelijk op Domestic aankwam.

'All the best, have a nice trip and good bye.' En daar stond ik weer alleen, ging naar een grote wachtkamer voor het vliegtuig dat naar Orlando zou gaan. Dat wachten duurde heel lang, maar ik had genoeg leesvoer bij me, zodat ik er weinig van merkte. Na een paar uur kwam er een captain in overhemd maar met pet, die doodleuk kwam vertellen dat er wat met de motoren was, maar dat we niet bang hoefden te zijn want hij moest ook mee. Dat ging zo: 'Good evening ladies and gentlemen, we had a small problem with one of the engines, some parts fell off, but at this moment they are glued on again. Do not worry. We will take you to Orlando safe and sound and I will travel with you to prove that everything is OK.' Die zinnen zal ik nooit vergeten. Niet lang daarna konden we instappen in een nieuwe B757. Naast me ging een soort hopman uit Oostenrijk zitten van een jaar of 30 en de padvindsters moesten in de economy class waar ze heel wat lawaai maakten. Mijn buurman sliep totdat we in de buurt van Orlando kwamen waar het uitzicht in deze heldere nacht waanzinnig mooi was ondanks het onweer zonder neerslag. Enorme klappen hoorden we maar het bleef droog.

De pieren van Orlando zijn verbonden met terminals die uitkomen op een soort station voor een shuttle, die om de paar minuten heen en weer naar het hoofdgebouw rijdt. Zowel de aankomst- als de vertrekhal was voorzien van vaste vloerbedekking. De ruimte was heel hoog en het was er heel rustig ondanks nog aardig wat passagiers. Het was intussen al nacht en nog steeds een graad of 25, terwijl het 5 graden was toen ik opsteeg vanuit Amsterdam. Bij de balie van de autoverhuur hoorde ik dat de Toyota Camry die ze voor me hadden gereserveerd niet meer beschikbaar was, 'But you get an upgrade, a Ford Thunderbird.' Nou dat was niet tegen dovemansoren gezegd. Bij de boeking had ik wel bedongen dat ik niet bij nacht en ontij door Florida hoefde te rijden, want in die tijd werden toeristen soms beschoten. Een paar weken daarvoor was er nog een Duitse mevrouw tijdens het tanken doodgeschoten. Dus had ik geregeld dat ik vlakbij de luchthaven een hotel zou hebben en het aardige was dat ik een paar maanden later in een aflevering zag dat Bassie en Adriaan in datzelfde Holiday Inn hotel hadden gezeten. Dichtbij in Amerika is minstens 10 kilometer en hier dus ook, maar het was snel gevonden en toen ik de volgende morgen opstond zag ik een grijze eekhoorn voor mijn raam in de boom. Na het ontbijt snel uitchecken en op weg naar Melbourne. Eerst nog

even langs het Kennedy Space Center waar een permanente tentoonstelling was van alle Appollo en Space Shuttle reizen. Er stond zowaar een echte Space Shuttle, de Endeavor, die als vervanger van de Challenger was gebouwd.

Met mijn prachtige bolide zweefde ik over de wegen die anderhalf keer zo breed zijn als de wegen hier. De mensen reden heel gedisciplineerd en bij elke rit zag ik wel een patrouillewagen van de politie.

Ik nam mijn intrek in het Hilton hotel met uitzicht op de Atlantische Oceaan en ging daarna maar eens op zoek naar de fabriek waar ik een paar dagen moest werken. Waar wij bij het woord 'dichtbij' denken aan een paar kilometer was het in dit geval ongeveer 18 km. In de straat aangekomen waar de fabriek moest staan die ik zocht zag ik een man z'n gazon maaien en dus vroeg ik hem of hij die fabriek kende. 'Never heard of', zei hij en dus nog maar een keer op en neer en ja hoor: zo'n 100 meter van de weg af achter nogal wat bomen zag ik het logo.

Zo, dat was dat. Nu maar eens kijken of ik ergens wat kon eten en aangezien het enige buitenlandse eten dat ik aandurf de Chinees is, heb ik daar dus maar naar gezocht. Overal zitten ze en dus heb ik op de avond na, dat ik werd meegenomen naar een steakhouse elke dag iets met rijst gegeten, maar ik werd wel gewaarschuwd voor bepaalde wijken, want er zitten in heel Florida veel gevluchte Cubanen en veel van die vluchtelingen woonden in autowrakken, golfplaathutten. Nu ben ik niet zo avontuurlijk ingesteld en dus zat ik 's avonds lekker op mijn hotelkamer waar ik soms ook nog wat moest werken voor de volgende dag.

In die tijd hadden we in Nederland 220 Volt 50 hertz, maar de Amerikanen werken met 110V 60 Hz. Dus moest er een grote transformator worden geïnstalleerd, zodat de machine zou werken alsof hij in Amsterdam stond. Dat was allemaal keurig voorbereid en op de eerste dag, maandag, om een uur of elf viel de stroom ineens uit. 'Total Black-out' werd gezegd en het duurde maar een paar minuten of er stonden zo'n dertig van die cowboys voor me om te vragen wat ik aan het doen was. Ze hadden er lucht van gekregen dat er een Europeaan bezig was met een andere spanning en dus zal die het wel op z'n geweten hebben...

Het duurde tot de lunch tot het euvel verholpen was, want ongeveer honderdvijftig meter verderop was een stroomkabel kapot getrokken....

Overdag zag je overal hagedissen en tussen de middag kronkelde er ineens een slang over de weg, een beest van een meter of twee, drie met een diameter van minstens vijf centimeter. Melbourne is een echte werkstad, met driebaanswegen waar je goed moest uitkijken dat je op die middelste baan geen tegenligger tegenkwam, maar het rijden daar was heel relaxed. Wat verder opviel waren de talloze winkeltjes met golfspullen en heel goedkoop als ik de kenners mag geloven.

De televisieprogramma's zijn een regelrechte ramp en op het journaal na liet ik de tv maar uit. Een aflevering van een detectiveserie die bij ons in een anderhalf uur wordt afgewerkt duurt daar drie avonden van drie kwartier, vanwege de reclame.

Elke dag als ik naar m'n werk reed had ik een soort radio 538 aanstaan en daar werden grappen gemaakt over de inwoners van de staat South Carolina, zoals wij jarenlang Belgenmoppen hebben verteld en aangehoord. Op woensdagmiddag nam ik afscheid van de mensen op de fabriek en daarna had ik mijn eerste vrije avond. Ik stopte een cassette in mijn walkman en wat je dan voelt is onbeschrijflijk, want je hoort voor het eerst in dagen iemand Nederlands spreken.

Op donderdag moest ik om een uur of twaalf op het vliegveld van Orlando zijn en het personeel had me aangeraden om via de westkant te rijden vanwege de mooie natuur, maar ik ben weer via de astronautenkust terug gereden, want die andere kant is dun bevolkt en je bent helemaal alleen, zonder telefoon en daarom nam ik het risico niet.

Ik was mooi op tijd en kon mijn dollars opmaken aan t-shirts en andere souvenirs. Ik ging weer met de shuttle naar de terminal, zeg maar de pieren, en moest plaats nemen in een grote zaal en daar werden constant mensen opgeroepen. Ik schonk daar geen aandacht aan en zat wat te lezen tot ik ineens hoorde: 'Mr Meidime, Mr Meidime, come to the podium please.' En toen ik dat hoorde dacht ik: zulke namen komen hier niet voor en ik liep naar de omroeper toe en vroeg hem wat er was.

Ik was geboekt op stoel 1 in de business class en of ik het erg vond om een andere plaats daar in de buurt te bezetten ten behoeve van iemand in een rolstoel.

'No problem!' En zo vertrokken we naar Detroit met een B757. Daar aangekomen moest ik nu zelf zorgen dat mijn koffer en ikzelf ingechecked werd van Domestic naar International en ineens zag ik de stewardess van zaterdagavond. Ik schoot haar nog even aan, maar ze herkende me nauwelijks. 'Ik herken je stem vaag'. zei ze nog. Begrijpelijk, maar als man wil je dat soort dingen dan toch weten.

Ik liep door de gangen die zo breed zijn als de Kalverstraat tussen honderden mensen en nam geheid een verkeerde afslag waardoor ik weer via de douane naar binnen moest met alle security checks van dien, waarna ik werd staande gehouden door een man in uniform die allerlei vragen begon te stellen.

Ik was me van geen kwaad bewust en omdat ik zo rustig bleef wekte ik geen argwaan en toen kwam de aap uit de mouw. Ze hadden mijn handbagage doorgelicht en zagen iets van pillen en dachten meteen aan XTC of zo, maar toen ik vertelde dat het onschuldig Paracetamol was kon ik weer verder.

De terugreis ging heel voorspoedig met een MD11 met een toiletruimte die je eerder aan een hotel deed denken dan aan een vliegtuig; zo luxe en zo groot.

Op Goede vrijdag landden we 's morgens om een uur of zeven op de Noord-Zuid baan achter het Fokker gebouw, werd ik door de familie opgewacht en begon het 'gewone' leven weer....

Arjen Miedema

Deze foto vond ik nog in mijn archief (toevallig)

